

die-van-ons

Nicole Claeys

ster | SKRIBIS

Er is altijd hoop.

Er zijn altijd opties.

En 'lelijkheid' ontmoet altijd zijn antoniem.

Vroeg of laat.

Dolce far niente

Na weken van druilerige regen en gure wind, zit er iets aan te komen. Zoiets waarvan je lichtjes vrolijk wordt. De zon schijnt – eindelijk. De lente kondigt zich parmantig aan. En het lijkt of je dag niet meer stuk kan gaan. Of zelfs de rest van het jaar niet meer stuk kan. Want de winterse lelijkheid die je maandenlang teisterde, ben je met één zonnestraal vergeten. De hele wereld rondom belooft nu enkel nog mooie dingen en jij belooft helemaal niets. Omdat het niet nodig is. Vandaag niet. Vandaag is het dolce far niente.

De merels in de tuin gaan binnenkort weer paren. Het zwarte exemplaar kan nauwelijks wachten. Deze ochtend oefende hij voor het eerst zijn voorjaarszang. Nog zoekend naar de juiste toon.

Ik heb er mijn plezier in hem over het gazon te zien trippelen. Ogenschijnlijk achteloos. Zich haast van geen kwaad bewust. Op zoek naar maagvulling – op een gemakkelijke wijze. Bij uitzondering zich niet druk makend om de gedaante die van achter het glas naar hem kijkt.

Ook juffrouw merel heeft hem in de gaten. Tussen twee sprintjes door inspecteert ze vanop afstand reikhalzend zijn glanzend verenkleed. Ze doet nog of de felle kleur van zijn snavel haar is ontgaan, maar ook zij voelt het broedseizoen naderen.

Erg lang zal het niet meer duren voor hun nestjongen in het ei beginnen duwen en wrikken tot hun broze omhulsel barst en ze

hun wanstaltige lijven aan de buitenwereld vertonen. Het start met een piepklein gaatje in de blauwgroene eierschalen, waardoor het aanvankelijk lijkt alsof er enkel een roodbruin spikkeltje is bijgekomen. Maar een moeder merel is niet van gisteren. Nog vóór het hoopje vederloos kuikenvlees zich van zijn schaal ontdoet, weet ze het: de weken van hard labeur vangen aan. Meer wormen zoeken. Niet meer nonchalant als weleer. Die tijd is voorbij. Het wordt een periode van op je hoede zijn. Uit je doppen kijken voor andere vogels met minder goede bedoelingen ten aanzien van je kroost. En natuurlijk ook opletten geblazen voor die slinkse kater uit nummer veertien. Want die lust ook wel een vlezig mereljong. Zoveel is in het verleden meermaals gebleken. Zijn daden staan diep in het collectief merelgeheugen gegrift. Die vunzige rosse is bepaald niet te lui om zich in een boom te werken – de strever. En al zeker niet te mak om het hele nageslacht uit te moorden – de barbaar. Gebeurt dat niet, dan zijn er nog die bange eerste dagen uit het nest. Noodgedwongen wijken de merelouders niet van de zijde van hun gebroed. Angstvallig speuren ze de omgeving af. Alert voor elk potentieel onheil. In een verdienstelijke poging hun snel groeiende kuikens te hoeden voor alle wereldse dreigingen.

Maar de aftrap voor het baltsseizoen is nog niet gegeven. Nesten bouwen en jongen grootbrengen zijn toekomstige beproevingen. Daar denken deze huppelende merels in het gras voorlopig niet aan. Ook ik laat de gedachten aan wat komen zal, varen. In mijn knusse zetel aan het raam, lig ik languit. Compleet relaxed. Ik strek me uit. Schurk mijn lichaam heen en weer om zoveel mogelijk lichaamsdelen van de eerste zon te laten genieten. In de meest geschikte houding ontspan ik de spieren en sluit de ogen.

De dag treuzelt gezapig voorbij.

Tot om kwart na vijf de voordeur plots openzwaait en ik me half rot schrik. Zonder verdere aankondiging vult een wervelwind aan onaangename geluiden het huis. Loom verlaat ik mijn plekje in de zon en begroet de druktemakers.

‘Billy!’ roept die-van-ons. ‘Billy! Je sportzak ligt nog in de wagen. Haal die er eerst uit.’

Billy moppert binnensmonds, maar ik hoor het toch. Onder-tussen klaagt kleine Tanita luidop: ‘Mama! Honger!’

Omdat die-van-ons het niet hoort – of doet alsof, herhaalt de kleine het nog een keertje. Luider nu. ‘Mamááá! Ik – heb – hón-ger!’

‘Jaja,’ zegt die-van-ons, ‘maar eerst ga ik de boodschappen uit de wagen halen. Als je meehelpt, kan ik je sneller een boterham smeren.’

Zo’n honger blijkt Tanita nu ook weer niet te hebben. Zeker niet als ze plots op tafel de blokfluit ziet liggen die ze vorige week voor haar verjaardag kreeg. Het was absoluut niet mijn idee om dat onding aan te schaffen. Verre van. Maar iemand vond blijkbaar dat onze Tanita een verborgen muzikaal talent te ontdekken had. Dat het talent verborgen is, daar zijn we het intussen allemaal over eens. En tot zover is het uitstekend verborgen gebleven. Ondanks de vele tragische uren aan oefening dat het kind sinds haar verjaardag achter de rug heeft. Ondraaglijke fluittonen vullen onze woonruimte. Ik wil roepen: ‘Hou daar onmiddellijk mee op!’

Ik knel mijn kaken krachtig opeen. Ik weet dat mijn wensen niet verhoord zullen worden. Zelfs niet wanneer mijn verzuchtingen boven het oorverdovende lawaai zouden uitkomen.

Ik hou me stil en sluip de trap op. Ver van de herrie. Jammer genoeg is dat ook wat Billy meteen na mij doet. Een laffe daad van die omvang blijft niet onopgemerkt. Genadeloos worden we door die-van-ons teruggefloten.

‘Beneden blijven jullie!’ schalt er uit het open gat van de voordeur. De schreeuw wordt gevolgd door Tamara zelf. Haar hoofd steekt nauwelijks uit boven de karrenvracht aan boodschappen die ze alweer zonder maat te kennen in de supermarkt heeft achterovergeslagen. Telkens vraag ik me af hoe het mogelijk is dat één vrouw in één keer zoveel verschillende producten kan

aanschaffen. Tamara heeft werkelijk meer verzamelwoede dan een stinkende hamster. En dat talent van haar is allesbehalve verborgen. Als we van een talent mogen spreken. Mij lijkt het eerder een vloek.

‘Billy,’ bitst die-van-ons. De jongen verstijft. Betrapt – net op het moment dat hij zijn slaapkamerdeur al half open heeft.

Tamara laat een familiepakket aan huishoudrollen vallen. Met enige trots stel ik vast dat Tamara er ook nu weer in slaagt om net datgene te laten vallen dat valbaar is zonder breekbaar te zijn. Met een technisch perfect dropshot mikt ze het pak de keuken in.

‘Billy!’ herhaalt ze gebiedend. ‘Haal eerst die natte handdoek uit je sporttas en hang hem op in het washok.’

Tamara manoeuvreert door het huis als een koorddanser op een zwiepend touw. Schijnbaar negeert ze daarbij de onuitstaanbare tonen van de fluit en sneert luid: ‘En nu mogen jullie me helpen die auto verder leeg te maken!’

Tanita doet alweer of haar oren stuk zijn. En als het wicht zo blijft doorfluiten, zal dat binnenkort bewaarheid worden. Maar doorfluiten doet ze. Tot die-van-ons, nu haar handen leeg zijn, de fluit met een zekere nijdigheid uit de kleine handjes rukt en ze door de ruimte kegelt, recht de speelgoedbak in.

Nog zo’n talent van Tamara. Speerwerpen, kogelstoten, blokfluitgooien. Er is geen enkele van deze olympische disciplines die haar geen medaille zou opleveren, had ze de moed en de tijd om voor dergelijke staaltjes aan krachtmeting naar het olympische dorp af te reizen. Tot op heden is er helaas altijd wel iets in het leven van Tamara dat dit soort kansen in de weg staat. Te weinig gelegenheden om de vele kwaliteiten die ze in alle bescheidenheid aan haar palmares heeft weten toevoegen, aan de wereld te tonen. Soms, als we ’s avonds nog alleen in de sofa achterblijven, zie ik spijt in haar ogen. De spijt om al deze gemiste opportuniteiten.

Maar niet op dit moment van de dag. Want nu brandt er enkel vuur in diezelfde ogen. Helleheet vuur.

De ingetogen schoonheid van de voorbije uren is voorbij. Me comfortabel op bed installeren en nog even die vredigheid omarmen. Dat is de activiteit die nu mijn voorkeur geniet. Het is weliswaar ook het enige wat nog mankeert in het huidige scenario om de bom met het reeds smeulende lont tot ontploffing te brengen. Ervaring leert me dat als de wervelwind in huis heerst, het geen zin heeft persoonlijke voorkeuren in uitvoering te brengen. Het is op zo'n momenten zelfs allesbehalve wenselijk om dat te doen.

Omdat de kleine Tanita eindelijk gestopt is met fluiten, ben ik de trap met meer overgave terug afgedaald. Inschikkelijk voeg ik me naar de geplogenheden van dit gezin en lever mijn bijdrage. Niet eens met tegenzin. Dit gezin heeft me nodig. Zeker in dreigende crisissituaties. En ik voorvoel dat het op dit eigenste ogenblik niet vijf voor half zes is, zoals de wijzers van de grote klok in de keuken aangeven, maar de spreekwoordelijke vijf voor twaalf, wat betreft de potentiële komst van zo'n crisis.

Mijn bereidwilligheid heeft onmiddellijk effect. Billy en Tanita worden er extra door aangemoedigd de handen mee uit de mouwen te steken. Het uitladen van de wagen en het wegbergen van de boodschappen is in een wip gebeurd. Niet eens zoveel later mag de televisie aan en strijken we met zijn allen in de zetel neer.

Al ontgaat me alles wat er op het beeldscherm verschijnt, het tevreden gevoel dat zich uitspreidt in en om mij, beleef ik des te intenser. Ik zie die-van-ons gewillig lachen om de domme grappen in het programma dat de kinderen kiezen. Onmogelijk dat ze de moppen van die televisietrol goed vindt. Ze lacht omdat het gezinsmoment op vrijdagavond haar lievelingsmoment is.

Tamara deelt de gesmeerde boterhammen uit en neemt er zelf ook een. Ze herschikt het kussen in de sofa en leunt ertegenaan. Haar krullen nonchalant opverend wanneer ze zich voorover buigt om het snot op Tanita's bovenlipje weg te vegen voor het kind het alweer verlekkerd aflikt.

Ik smelt zachtjes weg wanneer ze haar voeten ontdoet van de praktische bruine bottines die haar door de werkdag heen helpen. Dit gebaar kondigt aan dat de drukte van de dag ook voor die-van-ons voorbij is. Het werkpaard wordt afgetuigd. Het ga-reel mag aan de haak. Waarna de benen van Tamara onder haar fraai gevormde lijf verdwijnen en haar gelaatstrekken ontspannen. Enkele sproeten rond haar kleine neus worden daardoor beter zichtbaar. Net als sterren die langzaam verschijnen aan een donker wordende hemel als voorbode van een vreedzame nacht.

De rust die ik voor de thuiskomst van mijn huisgenoten heb ervaren, echoot zachtjes door mijn lijf. Als een verbleekt afschijnsel van het dolce far niente waaraan ik me tijdens de uren laaf. Niet zozeer minderwaardig, maar ontegensprekelijk anders.

Ik heb moeten accepteren dat er twee soorten rust zijn. De rust die ik 's avonds voel, is van geheel andere aard dan die tijdens de dag. De avondlijke geneugten zijn niet afkomstig uit het alleen-zijn. Ze zijn afkomstig uit het vredig gevoel dat samenzijn kan teweegbrengen. Vooral dan als Tanita niet begint te jammeren en de blokfluit in de speelgoedkoffer blijft. Zoals nu.

Ook deze rust schenkt voldoening.

Overweldigd door een warm gevoel voor dit gezin, kijk ik die-van-ons aan. Ze glimlacht naar me. Door die glimlach aangemoedigd, kruip ik wat dichterbij naar haar toe en leg mijn hoofd tegen haar aan. Ik voel de warmte van haar zachte en tegelijk stevige lichaam. Intiem en veilig. Ik verdrink in het moment. Dit gezin laat ik nooit in de steek. Voor geen enkel beestig avontuur. Dat zweer ik.